

Ha emberek vagy **angyalok nyelvén szólok** is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. És ha prófétálni is tudok, ha **minden titkot ismerek** is, és minden bölcsességnek birtokában vagyok, és ha **teljes hitem van** is, úgyhogy hegyeket mozdíthatok el, szeretet pedig nincs bennem: semmi vagyok. És ha **szétosztom az egész vagyonomat**, és **testem tűzhalálra szánom**, szeretet pedig nincs bennem: semmi hasznom abból. (1Kor. 13.1-3.) ... Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet. (1Kor. 13.13)

Az apostol nagyszerű emberi teljesítményeket sorol fel a felolvasott igében. (1) Jó lenne angyali gyönyörűséggel tudni beszélni. Milyen jó lenne tanárként megélni, hogy olyan érdekesen, izgalmasan tudom elmondani a háromszög szögeinek összegét, hogy mindenütt csak csillogó gyerekszempárokat látnék. Lelkészként meg olyan szépen beszélnék Jézusról, hogy most is mindenki csupa-fülként figyelne. (2) Aztán nagyszerű lenne minden titkot tudni, minden bölcsességet ismerni. Nyilván rengeteg tanulással, szorgalommal lehet tudásunkat bővíteni. A vallásos ismeretek tekintetében is így van ez. (3) S nagyszerű lenne a teljes hit, mely akár hegyeket mozgat meg. (4) A böjtben meg különösen is nagy tisztelettel adózhatunk a lemondásban felmutatott teljesítményeknek. Ha valaki le tud mondani a vagyonáról, a teljes vagyonáról ebben a zsugori világban. (5) Arra meg aztán már végképp nincsenek szavaink, ha valaki valamilyen nemes ügyért, például a hitéért, a keresztyénségéért az életét is oda tudja adni. A földi életéről is le tud mondani. Aki tűzhalált önként vállal, az csakugyan római jellem. Lenyűgözőek ezek az emberi teljesítmények. Egyszer én is találkoztam olyannal, aki elkápráztatott. Minden év böjtjében tartott egy olyan hetet, mikor egy falatot se evett. Lenyűgözött teljesítményével, mert én jó szántamból biztos nem lennék rá képes.

Pál apostolt azonban nem kápráztatják el ezek a dolgok. Ő azt mondja, hogy mindez lehet egy nagy semmi. Mert ez az egész keresztyénségünk nem az emberi teljesítményről kell, szóljon. S ez a böjtre fokozottan igaz. A böjtnek nem az a lényege, hogy lemondásainkkal embereket kápráztassunk el, s így kerüljön énünk az elismerés reflektorfényébe. „Már egy hete nem kapcsolom be a mobilomat!” – Hm. Ez igen! Vagy „Én nem eszek húst 40 napig” – De ügyes vagy, én nem bírnám ki. És így tovább; zsebeljük az elismeréseket. Nem. A böjt nem erre való. A böjt nem az elismerésgyűjtésre való.

A böjt lemondásai mind arra valók, hogy helyet csináljunk az életünkben, szívünkben, lelkünkben az Istennek. Ha nem nézek egy hétig tévét, ha nem hallgatok egy hétig zenét, nem azért teszem, hogy emberek ezt tudják, és megdicsérjenek, hanem azért, hogy a csendben meghallhassam az Istent. Ha nem eszek húst meg édességet, nem azért teszem, hogy nagyot teljesítsek, hanem azért hogy Isten igéjével tápláljon engem. A böjt lényege nem a titkok tudásának halmozása, hanem elmém megüresítése, hogy gondolataim, nagyszerű ötleteim helyére beáramolhasson az Isten bölcsessége. A böjt tehát arról szól, hogy megüresítem magam, hogy beáradhasson szívembe Isten Szentlelke, mert Ő tölthet el engem azzal a szeretettel, mely értelmet ad majd az olykor nagyszerű és káprázatos, máskor hétköznapi és átlagos tetteimnek.

Böjtünkben ezért – bármilyen formában is történjen a böjt – mindig az a tiszta szándék legyen, hogy helyet csináljunk életünkben az Istennek. Ámen.